

TIM GUÉNARD

**STERKER
DAN DE HAAT**

uitgeverij
Betsaida
's-Hertogenbosch 2016

Dit boek wordt opgedragen
aan ieder die worstelt met een pijnlijk verleden,
aan ieder die niet kan vergeven,
aan ieder die lijdt en schreeuwt om de ware hoop.

Inhoud

Woord vooraf	9
Inleiding.....	11
Drie jaar - In een greppel, voor altijd in de steek gelaten	15
Vier jaar - In het hondenhok	19
Vijf en zes jaar - Twee rustige jaren. Verblijf in het ziekenhuis.....	27
Zeven jaar - Handel in weeskinderen.....	33
Acht jaar - Een gesloten afdeling voor hardleerse jongeren.....	41
Negen jaar - In de klauwen van een pleegmoeder	48
Tien jaar - Mijn geluk gaat in vlammen op	59
Elf jaar - In jeugddetentie, afdeling onhandelbare kinderen.....	67
Twaalf jaar - Op de vlucht. Hernieuwde weerzin	84
Dertien jaar - Ik overval prostituees	93
Veertien jaar - Gigolo op Montparnasse	104
Vertrekhal - Mijn grote broer haakt af.....	112
Vijftien jaar - Reis om de wereld met meneer Leon	119
Definitieve vlucht poging	134
De oude man en de dood	146
Open brief. Aan mijn vader de president van Frankrijk.....	154

Als leerling lid van het steenhouwersgilde	166
Zestien jaar - De boksschool wordt mijn redding....	179
Achttien jaar - Op verkenning bij buitenaardse wezens	197
Over een pastoortje en mijn zware motor	216
Vergeving als shocktherapie	226
Eenentwintig jaar - Mijn eerste verjaardags- cadeau	240
Mijn broers-in-het-wereldleed	254
Avontuurlijke vrouwen in dienst van God.....	263
Tweeëntwintig jaar - Het meisje uit het huis van geluk	279
Drieëntwintig jaar - Het huwelijk van de verloren zoon	290
Vierentwintig jaar - In Lourdes onder de bescherming van Maria	302
Zevenenzeventig maal zeven maal vergeven.....	316

Woord vooraf

Voordat ik over dit alles, bijna alles, kon spreken, zijn er jaren van stilte en liefhebben aan vooraf moeten gaan.

Alles wat ik hier vertel heb ik zelf meegemaakt. Dit is dus geen roman. De lezer moet het me maar vergeven als ik af en toe overga in de spreekstijl; ik ben niet gewend te schrijven. Ik praat liever.

Om bepaalde mensen niet in opspraak te brengen, heb ik familie- en plaatsnamen opzettelijk veranderd. Het is de enige inbreuk op de waarheid die ik mezelf heb toegestaan.

De lezer moet het me verder niet kwalijk nemen, dat de tijdsaanduidingen niet altijd precies kloppen. Ik heb in mijn ene leven meerdere levens tegelijk geleefd. Soms lopen de herinneringen in elkaar over, maar dat vind ik niet belangrijk. Ik ben nu op een punt gekomen waarop ik met vertrouwen de toekomst inga.

Uit kiesheid heb ik, wat strikt genomen tot het intieme leven behoort en niet voor het grote publiek bestemd is, eveneens discreet achterwege gelaten.

Om bepaalde personen niet voor altijd vast te pinnen op het kwaad dat zij mij hebben aangedaan, deed ik er waar nodig het zwijgen toe. Mochten zij ooit hun leven

willen beteren, dan wil ik hun daarbij niet in de weg staan. Ze hebben het recht me versted te doen staan.

Uit respect voor de man die ik ooit heb willen vermoorden en die ik heb leren liefhebben toen hij het tijdelijke voor het eeuwige verwisselde, heb ik pas na de dood van mijn vader mijn getuigenis onder woorden gebracht.

Moge hij rusten in vrede.

Inleiding

In mijn leven zitten net zoveel butsen en deuken als op mijn gezicht.

Mijn neus alleen al is op zevenentwintig plaatsen gebroken. Een drieëntwintigtal ervan heb ik bij het boksen opgelopen en vier via mijn vader.

De hardste klappen kreeg ik van hem die mij bij de hand had moeten nemen en had moeten zeggen dat hij van me houdt.

Mijn vader was een Irokees. Toen mijn moeder hem in de steek had gelaten, heeft het gif van de alcohol hem gek gemaakt. Nog voordat het leven op mij begon in te slaan, had hij me al bijna doodgeslagen.

Drie dromen hebben me overeind gehouden: me weg laten sturen van de justitiële inrichting waarin ik was geplaatst - een topprestatie tot nog toe door niemand geleverd - benedeleider worden en mijn vader vermoorden.

Mijn dromen gingen in vervulling, behalve de laatste dan, al was het op een haar na.

Al die jaren hield wraakzucht mij op de been.

In de gevangenis van mijn haat werd ik opgezocht door mensen, in wie de Liefde huisde en die ervoor gezorgd hebben dat ik in mijn hart op mijn knieën ging.

Aan dit soort mensen, die onze samenleving niet ziet staan, die door het leven gebroken zijn, de verknipte geesten, de gehandicapten, de mensen met een afwijking, heb ik mijn leven te danken. Bovendien hebben zij mij op geweldige wijze geleerd hoe je kunt liefhebben. Aan hen draag ik dit boek op. Ze staan aan de wieg van mijn wedergeboorte.

Deze onverhoopte ontmoeting met de Liefde, heeft mijn bestaan volledig op zijn kop gezet.

Ik woon nu in een groot licht huis in de bergen bij Lourdes, met Martine, mijn vrouw, Églantine, Lionel, Kateri en Timothée, onze kinderen; plus nog wat lieden op doorreis, die een poosje bij ons blijven wonen voor ze weer verder trekken.

Vanmorgen heb ik mijn bijenkorven op de berghelling geplaatst. Morgen breng ik ze naar een plek, waar weer andere bloemen bloeien en andere geuren zijn. Ik geniet met volle teugen van de stilte van de heuvels, die me op hun toppen in gedachten wegdragen naar de einder.

Een bij danst om me heen, ze gonst bij mijn gezicht en vliegt dan weer terug naar een bloem vol stuifmeel. De maat van haar leven ligt vast als in een partituur. Zij speelt de noten van haar overgeërfde kenmerken, eeuwenoude ordening bepaald door de genetische code. Net zo min als ieder ander dier kan een bij iets veranderen aan haar geprogrammeerd gedrag.

De mens kan dat wel.

De mens is vrij en kan aan zijn leven een volledig andere wending geven, ten goede of ten kwade.

Ik, zoon van een alcoholist, een verstoten kind, ik heb het noodlot de nek omgedraaid. Ik heb de wetten van de genetica in het ongelijk gesteld. Daar ben ik trots op.

Mijn voornaam is Philippe, maar ik word Tim genoemd, omdat ik in het Irokees Timidy heet. De naam betekent 'heer en meester der paarden'. Mijn verwonde herinnering bleek moeilijker te temmen dan een wilde volbloed.

Mijn achternaam Guénard betekent in vertaling 'sterk in de hoop'. Ik heb altijd in een wonder geloofd. Die hoop heeft me nooit in de steek gelaten, zelfs niet in de donkerste ogenblikken van de nacht. Ik wens deze verwachtingsvolle hoop nu ook anderen toe.

Net als mijn Indiaanse voorouders heb ik geen last van hoogtevrees. Ik ben maar voor één afgrond bang, het is de meest afschrikwekkende, namelijk die van de zelfhaat.

Ik heb maar één angst en dat is de vrees niet genoeg lief te hebben.

Om een man te zijn moet je ballen hebben. Om een man te zijn, die in staat is liefde te geven en te ontvangen, heb je meer nodig dan dat. Na een jarenlang gevecht met mijn vader, met mijzelf en met mijn verleden heb ik de strijdbijl begraven.

Af en toe trek ik er met mijn oude bestelwagentje op uit om op verzoek wat te vertellen over mijn chaoti-

sche leven. Dat doe ik in de buurt of wat verder weg in Frankrijk en ook daarbuiten, in scholen en gevangenissen, in kerken en rechtbanken, in stadions of openbare gelegenheden.

Ik laat zien dat de daad van vergeven de allermoeilijkste opgave is. Maar ook de meest menswaardige. Het is mijn mooiste gevecht.

Liefde is de vuistslag waarmee ik achter alles een punt heb gezet.

Voortaan bewandel ik het pad van de vrede.